selle linnu sehen om min söa; aga
sinna kirikuse om wäega raske sai-
sest temal om edimesesse aiasse sinu
lai ja sügaw kraaw mis weega täitet
om; täisesse aiasse om temal jälle
sunr kiwi wall, ja kolmandamasse
om weel paksu kiriku müüri; aiasse ja
selle kindla kiriku sehen elab mina
sänme lind. Kui sie lind üits kärd
ära kooleb, koole ka mina ära,
aga ta ei koole weel kunagi; ek
kui mina säs ka üits kärd peas
ära kaolma, säs wäta sie must
keppikene, kellega mina sinu
säsara ja säsara mihe kiwisse
lei, ja mine nende kiwide manu
läö egat üte üits kärd säs säowa
newa jälle inimesisse ja sinul
om jälle seltsi üsna küllalt
aga seda ma sulle ütle mite enne

ei ole waca neid elusse lüüa kui mina
jo kaolu ole." Nüid jäi noorik kül
kunwas et ta oma wanakest ei
wäinöömusta, aga ta näis ütte
täisa asja pääle oma loodust pänen.
Nönda lätsiwa newa magama, ja
hommiku wära oli jälle mede
wanake mineman; kun ta käis
seda ei tää kenniki mun kui
tema ütsinda. Oli tema parajas-
te ära minnu sääl nägi noorik
ütte ilust noord meest ende sanna
urdsiku poole tulew; oli ta sinna
tullu küsk ta joond pääle tereta-
mise: „Kas teie siit näide kunt
meest mööda minew nüid noort nende
päewe sehen." Nüid selled ta ära
kuidas tema kuus welle minu
omale ja ka temale naisi
otsma aga nüid ei tulew täisi